

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

2 V. austeram vitam in hoc mundo ducere debuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Et ideo ut Chrysost. dicit, licet in eodem loco manendo posset Christus ad se omnes attrahere, ut eius predicationem audiret: non tamen hoc fecit: prebens nobis exemplum, ut perambulamus ex requiramus pereuntem: sicut pastor quem perditam, & medicus accedit ad infirmum. Tertio venit, ut per ipsum habeamus accessum ad Deum, ut dicitur Rom. 5. & ideo familiariter cum hominibus conuersando, conueniens fuit, ut omnibus fiduciam daret ad se accedendi. Vnde dicitur Mat. 9. Factum est discumbente eo in domo, ecce multi publicani, & peccatores venientes, discumbebant cum Iesu & discipulis eius. Quod exponens Hieron. dicit, videbant publicanum ad peccatis ad meliora conuersum, locum inuenisse penitentiae, & ob id etiam ipsi non desperant salutem.

Ad primum ergo dicendum, quod Christus per humanitatem suam, voluit manifestare diuinitatem. Et ideo conuersando cum hominibus (quod est proprium hominis) manifestauit omnibus suam diuinitatem, predicando, & miracula faciendo, & innocenter, & iuste inter homines conuersando.

Ad secundum dicendum, quod (sicut in secunda parte dictum) vita contemplatiua simpliciter est melior, quam actiua, quae occupatur circa corporales actus. Sed vita actiua, secundum quam aliquis predicando, & docendo contemplata alijs tradit, est perfectior, quam vita, quae solum contemplatur: quia talis vita presupponit abundantiam contemplationis. Et ideo Christus talem vitam elegit.

Ad tertium dicendum, quod actio Christi fuit nostra instructio. Et ideo ut daret exemplum predicatoribus, quod non semper se darent in publicum, ideo quandoque Dominus se à turbis retraxit. Quod quidem legitur fecisse propter tria. Quandoque quidem propter corporalem quietem. Vnde Marc. 6. dicitur, quod Dominus dixit discipulis. Venite seorsum in desertum locum, & requiescite pusillum: erant enim, qui reueiebant, & redibant multi, & nec spatium manducandi habebant. Quandoque vero causa orationis. Vnde dicitur Luc. 6. Factum est in illis diebus, exiit in montem orare, & erat per montem ante noctem in oratione Dei. Vbi ait Ambrosius, quod ad praecepta virtutis suo nos informat exemplo. Quandoque vero, ut doceret fauorem humanum vitare: vnde super illud Matth. 5. Videns Iesus turbas, ascendit in montem, dicit Chrysost. Per hoc quod non in ciuitate, & foro, sed in monte, & solitudine sedit, erudit eos, nihil ad ostentationem facere, à turbis abscedere, & maxime cum de necessarijs disputare oportuit.

ARTICVLVS II.

Utrum Christus austeram vitam in hoc mundo ducere debuerit.

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod Christus debuerit austeram vitam ducere in hoc mundo. Christus enim multo magis predicauit perfectionem vite, quam Ioannes. Sed Ioannes austeram vitam duxit ut suo exemplo homines ad perfectionem vite prouocaret: dicitur enim Matth. quod ipse Ioannes habebat vestimentum de pilis camelorum, & Zonam pelliceam circa lumbos suos, esca autem eius erat locustae, & mel syluestre. Quod exponens Chrysost. dicit. Erat mirabile in humano corpore, tantam patientiam videre: quod & Iudeos magis attraheret. Ergo videtur quod multo magis Christum decuerit austeritas vite.

2. Præterea abstinentia ad continentiam ordinatur: dicitur enim Osee 4. Comedit, & non saturabuntur, fornicati sunt, & non cessauerunt. Sed Christus continentiam in se seruauit, & alijs seruandam proposuit, cum dixit

Fr. Suarez tom. 2.

A Mat. 19. Sunt eunuchi, qui se castrauerunt propter regnum celorum: qui potest capere capiat. Ergo videtur, quod Christus in se & in suis discipulis austeritatem vite seruare debuerit.

3. Præterea, Ridiculum videtur, ut aliquis districtiorem vitam incipiat, & ab ea in laxiorem reuertatur: potest enim dici contra eum quod habetur Luc. 14. Nemo homo cepit edificare, & non potuit consummare. Christus autem districtissimam vitam incepit post baptismum, manens in deserto: & ieiunans quadraginta diebus, & quadraginta noctibus. Ergo videtur non fuisse congruum quod post tantam vite districtiorem ad communem vitam rederet.

Sed contra est, quod dicitur Mat. 11. Venit Filius hominis manducans, & bibens.

Respondetur dicendum, quod (sicut dictum est) congruum erat incarnationis fini, ut Christus non ageret solitariam vitam, sed cum hominibus conuersaretur. Qui autem cum aliquibus conuersatur, conuenientissimum est, ut se eis in conuersatione conformet, secundum illud Apostoli prima ad Cor. 9. Omnibus omnia factus sum. Et ideo conuenientissimum fuit, ut Christus in cibo, & potu communiter se, sicut alij, haberet. Vnde August. dicit contra Faustum, quod Ioannes dictus est, non manducans, neque bibens, quia illo victu quo Iudei vrebantur, non vivebatur. Hoc ergo nisi Dominus videretur, non in eius comparatione, manducans, bibensque diceretur.

Ad primum ergo dicendum, quod Dominus in sua conuersatione exemplum perfectionis dedit in omnibus, quae per se pertinent ad salutem. Ipsa autem abstinentia cibi, & potus, non per se pertinet ad salutem: secundum illud Romanor. 14. Non est Regnum Dei esca & potus, & August. dicit in lib. de Questionibus Euangel. exponens illud Matth. 11. Iustificata est sapientia à filiis suis: quia scilicet sancti Apostoli intellexerunt Regnum Dei non esse in esca, & potu, sed in equanimitate tolerandi: quos nec copia subleuat, nec deprimunt egestas. Et in tertio de doctrina Christiana dicit, quod in omnibus talibus non usus rerum, sed libido vrentis in culpa est. Vtraque autem vita est licita, & laudabilis: ut scilicet aliquis à communi consortio hominum segregatus, abstinentiam seruet, & ut in societate aliorum positus, communi vita utatur. Et ideo Dominus voluit vtriusque vite exemplum dare hominibus, Ioannes autem (sicut Chrysost. dicit super Matth.) nihil plus ostendit præter vitam, & iustitiam: Christus autem & à miraculis testimonium habebat: dimittens ergo Ioannem ieiunio fulgere, ipse contraria incescit via, ad mensam intrans Publicanorum, & manducans & bibens.

Ad secundum dicendum, quod sicut alij homines, per abstinentiam consequuntur virtutem continendi, ita etiam Christus in se, & in suis discipulis, per virtutem suae diuinitatis, carnem comprimebat. Vnde sicut Mat. 9. dicitur: Pharisei, & discipuli Ioannis ieiunabant, non autem discipuli Christi. Quod exponens Beda dicit, quod Ioannes vinum & ficeram non bibit: quia illi abstinentia meritum auget, cui potentia nulla inerat natura. Dominus autem, cui naturaliter suppetebat delicta donare, cur eos declinaret, quos abstinentibus poterat reddere puriores.

Ad tertium dicendum, quod sicut Chrysostom. dicit super Matth. Ut discas quam magnum bonum est ieiunium, & quale scutum est aduersus diabolum, & quoniam post morte à primo baptismum non lasciuio, sed ieiunio intendere oportet, & ipse ieiunauit, non eo indigens, sed nos instruens. Non autem ultra processit ieiunando, quam Moyses, & Elias, ne incredibilis videretur carnis assumptio. Secundum mysterium autem, ut Greg. dicit, quadragenarius numerus exemplo Christi in ieiunio custoditur: quia virtus decalogi per libros quatuor sancti Euangelij impletur: denarius enim quater ductus, in quadragenarium surgit. Vel quia in hoc

229.
Inf. 9. 41. ap.
3. ad. 1.

Hom. 10. in
Matth. ante
med. 10. 2.

Ar. præi.

l. 16 c. 203
ante med.
10. 6.

l. 2. c. 11. ante
med. 10. 4.

l. 3. ca. 12. pa.
rum à prin.
tam. 3.

super illud
Mar. 2. Quae
re dis. tui nō
ieiunant.

hom. 13. in
Mat. non re.
tom. 2.

Hom. 16 in
Euang. post
mediū illius